

OpenDoors^{DK}

De trofaste få

DE ER KUN FÅ, MEN KRISTNE I SYRIEN OG YEMEN HOLDER UD
MIDT I INTENS FORFØLGELSE

AUG
2026

Indhold

- 04** | Vores tro er ikke bygget på sæbebobler
- 08** | Midt i kaos fandt Jenny en vej frem
- 10** | Håb og heling til traumeramte i Syrien
- 12** | Lys på de mørkeste steder
- 14** **FORFULGT 2026**
"Jeg savner Jesu søde nærvær"

Open Doors' målsætning er:

- personligt at overlevere bibler og undervisningsmateriale til kristne i lukkede lande samt give dem oplæring
- forberede kristne i truede lande til at møde forfølgelse og lidelse
- udfordre kristne i den frie verden til at tjene de forfulgte kristne.

Open Doors' blad

Ansvh. redaktør: Jens Kristian L. Jensen
Redaktør: J. L.
Design/Layout: N. K.
Oplag: 4.300
Næste blad: Primo november 2026

Udgiver

Open Doors Danmark
Jens Baggesens Vej 71, st. 1
8200 Aarhus N
Tlf.: 97 40 77 81
E-mail: danmark@opendoors.dk
www.opendoors.dk
Reg: 1551 Konto: 389 4622
Giro: 389-4622
MobilePay: 60387

Alle bibelcitater er fra den autoriserede oversættelse,
© Det Danske Bibelselskab 1992

Forsidefoto: Elias fra Damaskus i Syrien

Hver femte 40 til 60-årige har skrevet testamente.

Har du?

Uanset om du er velhavende eller ej, oppe i årene eller ej, kan det være rettidig omhu at skrive testamente. Dermed bestemmer du nemlig selv, om der er nogle efterladte, som skal arve bestemte ting, og du kommer potentielle uenigheder blandt de efterladte i forkøbet.

Hvis du testamenterer til os, vil du med din arv være med til at sætte et afgørende aftryk for de knap 10 mio. forfulgte kristne, som Open Doors årligt hjælper.

Open Doors samarbejder med to firmaer, som **GRATIS** opretter testamenter, hvis en velgørende organisation betænkes i testamentet. Få mere info om denne mulighed eller om testamenter generelt - kontakt vores arverådgiver Jens Linde på arv@opendoors.dk eller på tlf. **31 50 62 30**.

opendoors.dk/arv

Din arv - **deres** hjælp

I mørke skinner lyset **stærkere**

Han sad i min stue og fortalte om rædslerne i Syrien under borgerkrigen. Og om, hvordan han ikke ville forlade Aleppo og Syrien, men blive og støtte de kristne, der ikke var i stand til at emigrere. Min syriske ven ville hjælpe dem og støtte dem i troen.

Det er nu tre-fire år siden. Senere kom jordskælv, der ramte Aleppo så hårdt. Og endnu senere kom fornyede anslag mod kristne – blandt andet det store kirkeangreb i Damaskus sidste sommer, som kostede 25 mennesker livet. I dag er min syriske ven emigreret til Europa ligesom de mange, mange andre kristne, der har forladt Syrien på grund af uroligheder og anslag mod kristne. For 15 år siden var der 1,2 millioner kristne i Syrien, i dag er kun hver fjerde tilbage.

Jeg tror, jeg selv havde gjort det samme. Flyttet til fredeligere himmelstrøg. Men de, der bliver, er et stærkt vidnesbyrd til alle syrere om, at Kristi kærlighed stadig rækker ud til dem. Igennem de kristne, som er kirken i Syrien. Igennem de 280 håbscentre, som du med din støtte er med til at holde i live. Og igennem de 60 nyuddannede traumebehandlere, der nu rækker Guds heling ud til sårede sjæle gennem såvel psykologisk hjælp som kristen sjælesorg.

Og sårede sjæle er der mange af i Syrien. På side 4-7 kan du læse om Elias og Hanane og deres

fem børn, der var i Sankt Elias Kirke, da den blev udsat for bombeangreb sidste sommer. Flere af deres nære familiemedlemmer mistede livet, og ét af deres børn fik håret brændt væk og mistede synet på det ene øje. De oplever en stor tomhed. De mærker islamisterne ånde dem i nakken med et pres for at konvertere. De føler frygten.

Men midt i dette mørke skinner lyset fra Jesus Kristus så meget stærkere. Elias fortæller, hvordan familien takker Jesus for alt. Og at deres tro ikke er bygget på sæbebobler, men på en klippe.

I Første Petersbrev 2 opfordres vi til at komme til Jesus, som er den levende sten – og lade os selv bygges op "*som levende sten til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærmkomne for Gud.*"

De ofre ser forskellige ud for os hver især, men virkningen er, at vi skal forkynde hans guddoms-magt overalt – ikke bare i Danmark, men også i Syrien ligesom Elias og Hanane, i Yemen som Zaid (side 12-13) og i resten af Mellemøsten, hvor det mange steder er farligt at leve åbent som kristen. For, som Zaid siger: "Han er med os. Vi bærer hans lys i os."

Jens Kristian Lund Jensen
Generalsekretær
Open Doors Danmark

"Vores tro er fast,
og vi fortsætter."

"Vores tro er ikke bygget på sæbebobler"

Efter kirkebomben i Sankt Elias Kirke i Damaskus i juni 2025, hvor 25 personer mistede livet, kæmper Elias, Hanane og deres fem børn for at finde fodfæste i livet igen. Deres tro er dog stadig stærk – den er bygget på en klippe og ikke på sæbebobler, lyder det fra Elias.

J. L.

Elias står bævende ved indgangen til Sankt Elias Kirke i bydelen Dweila i Damaskus. Minderne fra søndag den 22. juni 2025 vælder op i ham – dagen hvor et bombeangreb under en gudstjeneste kostede 25 mennesker livet. Elias og hans familie har ikke været her siden.

Den 56-årige syrer stirrer på det sted, hvor selvmordsbomben detonerede sig selv og efterlod et hul i gulvets tykke, armerede beton – det var præcis dér, hans brødre blev dræbt. I alt mistede Elias syv familiemedlemmer den aften: sine to brødre, en søster og fire andre slægtninge samt en nabo og en nær ven.

Støttet af en krykke halter han sammen med sin hustru, 39-årige Hanane, ind i kirkerummet. Metalsøm stikker ud af hans ben, og håndværkerne, der er i gang med at genopbygge kirken, stopper op, da de hører, at Elias og Hanane mistede syv familiemedlemmer i angrebet. Et øjeblik sænker stilheden sig i kirkerummet.

Elias og Hanane tænder tynde, orange lys og sætter dem fast i sandet på toppen af et midlertidigt alter af sten og stolper – de spæde flammer vidner om en tro, som ikke blev slukket af eksplosionen. Deres fem børn, som først skulle tage mod til sig, inden de turde følge deres forældre ind i kirken, slutter sig til. Men da deres søn, Ibrahim, hører bilhorn udenfor, går han i

panik og flygter ud af kirken sammen med sine søstre – høje lyde er stadig triggere.

"Vi har været igennem 14 års borgerkrig," siger Elias. "Men et angreb inde i kirken er uhørt. Det var en massakre."

"Ned på gulvet!"

Elias fortæller, at familien var samlet i kirken til en gudstjeneste, der markerede, at det var en uge siden, hans tante døde – en højtidelig og vigtig begivenhed i syrisk tradition. Med 300 deltagere var kirken helt fuld.

"Her går vores søn, Ibrahim, op mod alteret med et stearinlys," fortæller Hanane og viser os en kort video optaget få øjeblikke før, lyden af en række skud pludselig forstyrrede mindehøjtideligheden. Elias taler roligt, næsten uden følelser.

"Skuddene blev kraftigere," forklarer han, "og døren blev sparket op. En terrorist trængte ind og begyndte at skyde til højre og venstre."

Elias hørte sin bror Geryes råbe til folk: "Ned på gulvet!" Selv løb han op mod Ibrahim, da Geryes og Elias' anden bror, Boutros, samt nogle andre kastede sig over bombemanden. Efter en kort kamp detonerede bombemanden sin rygsæk, og han selv samt dem, der angreb ham, døde øjeblikkeligt.

“Alt blev sort-hvidt. Ikoner faldt ned, og loftet gav sig,” husker Elias om eksplosionen. “Jeg blev ramt af to metalsplinter i låret, den ene ramte pulsåren. Jeg kunne ikke bevæge mig. Folk skreg. Kirken var blevet rød.”

Selv lå Elias i mere end 10 minutter med en blottet pulsåre, inden en mand bandt en skjorte om låret for at stoppe blødningen og derefter kørte Elias til hospitalet. I alt døde 25 personer i angrebet, og flere end 60 blev såret.

Senere fandt man ud af, at rygsækken var fyldt med skruer for at maksimere antallet af ofre. Men fordi Elias’ brødre med flere presede angriberen ned mod gulvet gik størstedelen af eksplosionen nedad.

“Alle var vidner til deres mod og martyrium,” siger Elias. “Hvis de ikke havde handlet, ville der have været langt flere døde.”

“Bare ét barn mere, Gud”

Hanane bliver grådkvalt, mens hun tænker tilbage på aftenen og husker, hvordan hun straks begyndte at lede efter deres fem børn, Elen, Sarah, Taqla, Ibrahim og Christina:

“Hele kirken var ødelagt, og jeg kunne ikke se nogen af børnene. Men øjeblikket efter fik jeg øje på Taqla foran mig og min mor bag mig.”

Hendes mors stemme rungede i ørerne: “Hvor er dine børn?”

“Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle lede,” græder Hanane. Så dukkede en svigerinde op med den yngste datter, Christina.

“Jeg begyndte at råbe efter resten af mine børn og bad: *Herre, lad mig finde bare ét barn mere. Jeg vil være tilfreds med bare ét mere.*”

På det tidspunkt kom Ibrahim løbende.

“Jeg greb ham og sagde: *Vi skal ud. Hurtigt.*”

Udenfor så Hanane sin ældste datter Elen løbe ind i kirken igen. Men 12-årige Sarah var stadig væk.

“Nogen fulgte efter mig. Jeg vendte mig om og så en pige med blod løbende ud af øjnene. Jeg tænkte: *Hvorfor følger den pige efter mig?* Hendes skjorte var dækket af blod, men da jeg

så hendes sko, opdagede jeg, at det var Sarah.” Hanane kæmper med at få ordene frem.

“Jeg kunne ikke genkende hendes ansigt. Det var opsvulmet, og hendes hår var brændt væk. Hun kunne ikke se noget, men fulgte bare min stemme.” Både Sarah og femårige Taqla blev indlagt. Elias og Sarah havde brug for operationer, og Sarah måtte senere igennem endnu flere operationer i Libanon. “Det højre øje er bedre nu,” siger Hanane. “Men venstre øje er blevet opereret tre gange, og hun kan stadig ikke se med det.”

“Et angreb inde i kirken var uhørt.

Det var en MASSAKRE.”

De psykiske ar stikker dybt

I dagene efter angrebet fik Elias gradvist kendskab til tabet af alle sine familiemedlemmer, begyndende med sin søsters død. Senere, da han var stærkere, fik han at vide, at begge hans brødre og fire fætre og kusiner var døde.

“Jeg brød helt sammen,” mindes han. “Mine brødre var som fædre for vores børn. Da vi kom hjem, var der tomhed.” Hanane tilføjer: “De tilbragte mere tid med vores børn, end vi selv gjorde.”

Familien overvejer at forlade Syrien – for børnenes skyld. Presset for at konvertere til islam er stort, og islamister patruljerer jævnligt kristne kvarterer og kræver, at man konverterer.

“Der er konstant frygt,” konstaterer Hanane. “Vi frygter hver dag, at nogen vil komme og smide os ud.”

De psykiske sår og ar fra krigen, fra Islamisk Stats besættelse og fra de fortsatte trusler stikker dybt. “Børnene er stadig bange for de mindste lyde,” siger Hanane. “Hvis de hører fyrværkeri, tror de, at de bliver angrebet.”

Trods alt dette er det vigtigt for Elias at understrege, at angrebet i juni 2025 hverken har forhindret kirkens medlemmer i at samles eller afholdt familien fra at følge Jesus:

“Vi takker ham for alt. Vores tro er fast, og vi fortsætter. Jesus sagde: *På denne klippe vil jeg bygge min kirke.* Vores tro er bygget på en klippe, ikke på sæbebobler.” ■

Hvad gør Open Doors i Syrien?

I samarbejde med lokale kirker støtter Open Doors den syriske befolkning gennem flere end 280 såkaldte håbscentre.

Håbscentre er lokale kirker, der tilbyder forskellige former for aktiviteter og hjælp, som har til formål at medvirke til at bringe syriske lokalsamfund på fode igen. For eksempel:

- ▶ Hjælp til etablering af mindre virksomheder
- ▶ Uddeling af mad, medicin og hygiejneartikler
- ▶ Traumebehandling – indtil nu har vi uddannet 60 traumerådgivere
- ▶ Hjælp til at genopbygge deres huse, efter de er blevet ødelagt af krig eller jordskælv
- ▶ Fodbold med børn og unge
- ▶ Kreative gruppeaktiviteter
- ▶ Uddannelse af unge og kvinder
- ▶ Ægteskabskurser.

Midt i kaos fandt Jenny en vej frem

Da Jennys far blev ramt af en bombeeksplosion i juni 2025, var hun sønderknust. Visheden om Guds godhed har dog båret hende gennem de hårde tider, og i dag hjælper hun andre syrere med at bearbejde deres traumer.

J. L.

Jenny stod og nød en brise, som kølede lidt på den varme junaften. Hendes veninde var på

besøg, og de stod udenfor Jennys hjem i Damaskus og sludrede, da lyden af skud pludselig rev aftenidyllen i stykker.

Ligesom de fleste syrere kender Jenny alt for godt lyden af krig. Den 14 år lange borgerkrig i Syrien har præget størstedelen af hendes 25-årige liv. "Jeg hørte skuddene, men de var ikke tæt på. Mindre end et minut senere lød der dog meget et højt brag, og fordi lyden var så voldsom, følte vi os sat tilbage til tiden under konflikten for 10 år siden," fortæller Jenny.

Far tog ikke telefonen

Det viste sig hurtigt, at lydene hverken kom fra

missiler eller granater. De kom fra en nærliggende kirke.

"Jeg fik et opkald, der fortalte, at der var sket en eksplosion foran Sankt Elias Kirke. Og så begyndte jeg at blive nervøs. Jeg vidste, at min far var til messe i lige præcis dén kirke. Jeg ville også selv have deltaget i messen, hvis jeg ikke havde haft besøg," forklarer Jenny.

Derefter ringede Jenny til sin far. Men opkaldet blev ikke besvaret. Hun ringede tre gange, og endelig var der nogen, der svarede.

"Det var en mand, som sagde, at han havde fundet telefonen på gulvet. Han vidste ikke, om ejeren var i live eller død," siger Jenny.

Umiddelbart efter fik hun endnu et opkald med oplysningen om, at en selvmordsbomber havde sprængt sig selv inde i Sankt Elias Kirke, og at alle i kirken var døde.

"I det øjeblik følte jeg, at alt ophørte med at eksistere. Jeg rystede over hele kroppen og kunne ikke længere stå på benene."

Efter at have sundet sig lidt løb Jenny hen til kirken, hvor hun blev mødt af skrig, kaos og desperation. Sin far kunne hun dog ikke finde. *Han er blevet kørt til hospitalet*, fik hun at vide. Hvilket hospital, vidste Jenny dog ikke, så bag på en vens motorcykel kørte hun fra hospital til hospital, indtil hun fandt det rigtige.

Her var man i fuld gang med at operere hendes far. Hans indre organer hang udenpå kroppen, begge ben skulle amputeres, og han havde mistet synet. Det var livstruende, og snart kom beskeden: Der var ikke noget at gøre. Han var død.

Jenny var i chok. Sønderknust og følelsesløs af sorg.

Elsket og støttet

I uger og måneder efter tragedien mærkede Jenny og andre efterladte efter de i alt 25 døde stor omsorg fra menigheden samt fra kristne rundt om på kloden.

"Vi blev vist kærlighed af så mange. Vi var ikke i tvivl om, at der var mennesker, der elskede os,

som delte vores sorg, og som var berørt af det, vi gik igennem," siger hun.

Hjælp og støtte fra kristne over hele verden har været med til at uddanne traumekonsulenter i Damaskus – og Jenny er tilfældigvis én af dem. "Jeg var klar over, at jeg havde været udsat for et traume samt for posttraumatisk stress, så jeg prøvede at hjælpe mig selv ved at bruge nogle af

de metoder, jeg har lært," forklarer hun.

Jenny arbejder også frivilligt som traumerådgiver for at hjælpe andre ofre for bombeangreb mod Sankt Elias Kirke. "Det er min pligt at stå ved deres side og støtte dem, ligesom jeg selv fik støtte undervejs," erklærer hun.

Den traumebehandling,

som takket være Open Doors' støtter lige nu er tilgængelig for både børn og voksne, blander bibelsk undervisning med rådgivningsmetoder. Fokusset er på at føre mennesker tilbage til en tillidsfuld relation til Gud.

"Den frygt, folk oplever, behøver tid for at hele," pointerer Jenny. "Men Gud er god. Der er ikke nogen bedre at gå til end ham. Jeg håber, kirkerne igen vil blive fyldt til randen."

Hun tilføjer: "Bønner er det, vi har mest brug for lige nu. For vi har brug for Guds hjælp til at komme igennem det, vi står over for." ■

"Den frygt, folk oplever, behøver tid for at hele. Men Gud er god."

Bed

- **Bed for Jenny, mens hun fortsætter sin helingsproces efter bombens sorg og smerte.**
- **Tak Gud for de syriske kristne, der er blevet undervist af Open Doors til at give traumebehandling.**
- **Jenny siger: "Bed for børnene. Det er svært for dem at glemme det, de så i Sankt Elias Kirke."**

Open Doors' lokale partnere hjælper børn og voksne, der kæmper med traumer efter at have oplevet bombeangrebet i Sankt Elias Kirke i Damaskus den 22. juni 2025.

J. L.

Fem børn sidder på blå stole omkring to små borde. Foran dem ligger farvestrålende modellervoks og forme til at lave dyr, hjerter og stjerner. Ved siden af dem sidder en ung kvinde og vejleder børnene i, hvordan de kan arbejde med leret. Scenen ligner noget fra en hvilken som helst børnehave i verden. Men det er det ikke.

Her er der ingen latter og ingen ivrige børnestemmer. Børnene arbejder stille og koncentreret. De er kommet, fordi de har oplevet ting, som intet barn burde se.

Alle børnene var til stede i Sankt Elias Kirke i Damaskus, da en selvmordsbomber angreb kirken den 22. juni 2025 og dræbte 25 personer. Angrebet har sat dybe spor hos mange kristne i Syrien – og efterladt disse børn med alvorlige traumer.

I dag deltager børnene i en af de rådgivningssessioner, som Open Doors' lokale partnere tilbyder. Sporene efter eksplosionen er stadig tydelige. Den lille pige Sarah kan kun se ud af det ene øje, og hver dag ser hun sin far kæmpe for at komme sig efter en alvorlig skade i det ene ben. Men de skjulte sår er mindst lige så dybe.

Omsorg, der gør en forskel

I et andet rum har en gruppe kvinder netop afsluttet deres egen rådgivningssession. Også de overlevede angrebet i kirken – og alle har mistet nogle, de elskede. Alle er klædt i sort. Open Doors' lokale partner var allerede begyndt

med disse rådgivningstilbud, inden inden angrebet fandt sted. Ingen kunne vide, hvad der ville ramme Sankt Elias Kirke, eller at der kort efter ville bryde voldsomme kampe ud mellem drusere og regeringsstyrker i området.

Men blot nogle få måneder efter de forfærdelige hændelser kunne børn og kvinder begynde at få den hjælp, de havde brug for.

Håb og heling til traumeramte i Syrien

et trygt rum, hvor traumatiserede mennesker kan tale åbent, blive forstået – og begynde at hele. “Vi beder sammen med dem og bruger bibelske principper til at adressere de dybe sår,” siger hun. “Midt i smerten kæmper mange kristne med spørgsmål relateret til deres tro. Den slags bliver ikke taget op i sekulær rådgivning. Men her hjælper vi dem med at forbinde sig med Guds løfter om håb og fornyelse.”

På vej mod helhed

Raneen fortæller, at målet med arbejdet er at skabe følelsesmæssig, mental og åndelig heling gennem Jesu Kristi forvandlende kraft.

“Jeg har selv været igennem en svær tid. Jeg spurgte Gud: *Hvorfor?* Da min rådgiver begyndte at tale om kristne værdier, gjorde det en forskel for mig. Det tilføjede noget godt,” forklarer hun. Troen kan støtte helingen – men den kan også blive rystet. Efter angrebet stoppede flere af kvinderne med både bibellæsning og kirkegang. “Da jeg kom tilbage i kirken for første gang, så jeg mig omkring og tænkte: *Hvornår er det min tur til at dø?*” fortæller en af dem.

Deltagerne kan vælge individuelle samtaler eller gruppesessioner. Behovene varierer, alt efter hvor store traumer de bærer på.

Da børnene lægger den sidste modellervoks fra sig, afsluttes dagens session. De går hjem – ikke helbredte endnu, men forhåbentlig med en vished om, at Gud elsker dem og er med dem midt i smerten. ■

** Navnet er ændret af sikkerhedshensyn*

Bed

- **Bed for alle, der modtager hjælp gennem rådgivningssessionerne.**
- **Bed særligt for Sarah, Ibrahim, Christina og Taqla – fire børn, der mistede flere familiemedlemmer i angrebet.**
- **Bed Gud give rådgiverne de rette ord til hver enkelt, der søger hjælp.**

Raneen*, som leder arbejdet, har mange års erfaring som psykolog.

“Vi giver både psykosocial, åndelig og praktisk rådgivning. Vores tilgang er unik, fordi vi kombinerer kristen sjælesorg med psykologiske metoder. Det giver en helhedsorienteret støtte,” fortæller hun.

Raneen understreger, hvor vigtigt det er at skabe

Lys på de mørkeste steder

Hvis apostlen Paulus kunne forvandle sit samfund, så kan Zaid også, erklærer han. Han har en vision om at etablere 40.000 aktive huskirker i hele Yemen.

J. L.

At følge Jesus i Yemen er omtrent så svært, som det kan blive. Landet er blandt de tre farligste steder i verden at være kristen. Kristne med muslimsk baggrund risikerer døden, og de fleste konvertitter holder derfor deres tro hemmelig. Samtidig har mange års krig efterladt økonomien i ruiner. Sult og nød er udbredt.

Men Yemen er ikke desto mindre stedet, som Zaid* føler sig kaldet til.

"Jeg bliver her hos min familie og mine brødre, fordi det er vigtigt at vække dem," erklærer Zaid, der som teenager blev desillusioneret over islam og begyndte at søge efter sandheden.

Hvis Paulus kunne, kan jeg også

Da Zaid blev kristen, blev han oplært af en af Open Doors' lokale partnere, og i dag leder Zaid et såkaldt discipelskabshus, hvor nye kristne kan mødes, bo sammen og lære om Gud.

"Min vision er at have 40.000 huskirker i Yemen," siger han. "Én for hver 1.000 yemenitter, så de kan få fællesskab og vokse sammen."

Zaid henter mod fra beretningen om Paulus i Det Nye Testamente.

"Paulus levede et farligt sted, ligesom mig," siger Zaid. "Han var omgivet af farisæere; jeg er omgivet af ekstremister. Men Paulus forvandlede

sit samfund fra mørke til lys. Hvis Paulus kan gøre det - og han er et menneske ligesom mig - så kan jeg også."

Bøn opmuntrer os

I Zaid's hemmelige discipelskabshus samles nye kristne for at studere Bibelen og tale om svære spørgsmål. Landets fremtidige huskirkeledere vil, håber Zaid, komme herfra.

Økonomisk støtte fra kristne rundt om i verden er afgørende, hvis dette skal lykkes. Men frem for alt værdsætter Zaid bønner.

"For ikke så længe siden sendte vi en opfordring ud, hvor vi bad om specifikke forbønner. Kort efter modtog jeg en talebesked på WhatsApp," fortæller Zaid. "Vi afspillede optagelsen ved vores møde. Det var utroligt ... som en åndelig opladning af vores batterier. Ikke kun for mig, men for alle tilstedeværende. Vi er meget opmuntrede over at vide, at der er nogen, som beder for os."

"Gud var med de første kristne og gav dem evner og ressourcer," siger Zaid. "Og han er med os. Vi bærer hans lys i os. Vi bør gå til de mørkeste steder, så alle kan få lyset at se." ■

** Navnet er ændret af sikkerhedshensyn*

Bed

- Tak Gud for Zaid's modige tjeneste, og bed om Guds beskyttelse over ham.
- Zaid siger: "Bed for fred i Yemen ... fred fra krig, men også åndelig fred."
- Løft de hemmelige kristne, som er med i Zaid's discipelskabshus, op i bøn.

Konvertit om sin tid i Evin-fængslet:

"Jeg savner Jesu søde nærvær"

Ved Open Doors' inspirationsdag Forfulgt i Aarhus Bykirke fortalte iranske Amin Afsharnaderi om sin konversion, sin tid i Evin-fængslet samt om den aktuelle situation i Iran.

J. L.

Fredag den 11. april inviterede Open Doors til inspirationsdagen *Forfulgt* i Aarhus Bykirke. Her fortalte iranske Amin Afsharnaderi om sin vej til den kristne tro og om den aktuelle situation i sit hjemland.

Amin Afsharnaderi voksede op som muslim i et stærkt religiøst miljø, og som ung læste han i Koranen dagligt og fastede og bad flittigt. Alligevel voksede en utilfredshed frem i ham.

"Jeg var åndeligt tørstig," forklarede han de omkring 130 fremmødte. "Jeg gjorde alt det rigtige, men følte alligevel altid, at Gud var langt væk. Jeg spurgte ham: *Gud, kan du ikke se, hvor meget jeg beder og læser i Koranen?*"

Farvel til islam

Det endte med, at Amin Afsharnaderi forlod islam som 18-årig – og dermed mistede han både sin tro, sin identitet og sit livsmål. I flere år troede han ikke på noget, men en dag fandt han et eksemplar af Det Nye Testamente i en butik og købte det med henblik på at kunne afsløre kristendommen som løgn.

Han opsøgte flere kirker for at samtale om tro, men blev afvist. Ingen vovede at tale med en muslim om den kristne tro. Til sidst fandt han dog en assyrisk pinsekirke, hvor præsten tog imod ham. "I vores allerførste samtale om tro sagde han til mig: *Når man som muslim giver sit liv til Jesus,*

risikerer man at miste venner, familie, job og ejendele, og man risikerer forfølgelse, fængsel og død."

"Det var som en profeti, for det meste af hvad han sagde, skete for mig. Endnu er jeg dog ikke blevet henrettet," konstaterede han, mens salens spredte og tøvende latter tydede på, at mange var usikre på, om han lavede sjov.

Hvid tortur i Evin-fængslet

Efter at Amin Afsharnaderi blev kristen, engagerede han sig i en huskirke.

"I Iran kan man ikke stole på nogen; heller ikke sin nabo. Derfor samledes vi aldrig flere end 15-20 personer, og vi ankom hver for sig med fem minutters mellemrum. Ingen havde deres smartphone med, men kage eller småkager var der rigeligt af, for da så det ud, som om vi fejrede en fødselsdag eller lignende," forklarede han. Sikkerhedstjenesten fandt alligevel ud af, at Amin Afsharnaderi er kristen, og han har været i fængsel to gange. Første gang han blev arresteret, var under en julefejring i et privat hjem. Civilklædte, men bevæbnede agenter førte ham til Evin-fængslet i Teheran. Her begyndte forhør, der varede op til 12 timer ad gangen.

"Jeg blev anklaget for at true den nationale sikkerhed ved at etablere huskirker, og de forsøgte at presse mig til at tilstå."

Amin på Forfulgt 2026 | Foto: Nicolaj Kristensen

Billeder fra Forfulgt 2026 | Foto: Nicolaj Kristensen

Amin Afsharnaderi var i fængsel i 40 dage, heraf 33 dage i isolation i Evins berygtede sektion 209, som sikkerhedstjenesten er ansvarlig for (se faktaboks). På et tidspunkt fik han at vide, at hans far var blevet indlagt og døden nær – og at det var hans skyld, fordi han med sin fængsling havde fremprovokeret et hjerteanfald.

”I tre uger levede jeg med den tanke og med frygten for, at hver dag var min fars sidste dag. Da jeg så endelig fik lov til at ringe hjem, opdagede jeg, at det hele var løgn.”

Anden gang Amin Afsharnaderi var i fængsel, sad han også i Evin – denne gang i 11 måneder. Det, han senere lærte at kende som hvid tortur, nedbrød ham langsomt: konstant lys, begrænsede sanseindtryk, isolation og psykisk manipulation. I den periode blev dele af hans skæg hvidt, og hans hænder og fødder rystede ukontrolleret. Han gennemførte tre sultestrejker, og ved den sidste blev han så svag, at myndighederne løslod ham mod kaution. Det tog ham flere måneder at blive i stand til at gå igen, og han var i terapi to år efter, uden at det hjalp på hans traumer.

”Først da Jesus helbredte mig, blev jeg rask,” fortalte han.

Frihed i Jesus er vigtigst

På trods af de barske oplevelser er der noget fra netop isolationen, som Amin savner, betroede han forsamlingen:

”Jeg har aldrig oplevet Jesu nærvær som dér. Hans nærvær var så sødt, at jeg nogle gange næsten ikke kunne bære det.”

I dag bor Amin Afsharnaderi i Schweiz, hvor han arbejder blandt farsi-talende kristne. Men hans blik er stadig rettet mod Iran. Situationen i landet er mørk: massearrestationer, drab på demonstranter og kristne brugt som syndebukke. Mindst 48 kristne sidder i dag fængslet i Evin, oplyste han. Amin Afsharnaderi længes brændende efter Irans frihed – men ikke for enhver pris. For vil friheden betyde, at den kristne vækkelse mister sin ild?

”Af hele mit hjerte ønsker jeg et frit Iran. Men frihed i Jesus er det absolut vigtigste. Jeg siger nogle gange til Gud: *Hvis friheden kommer, er jeg bange for, at folk vender dig ryggen.* Så bed først og fremmest om Guds riges komme - og dernæst om frihed til folket,” anbefalede han.

Opfordringen er hermed givet videre. ■

! Evin - Irans mest frygtede fængsel

Evin-fængslet ligger i det nordlige Teheran. En særlig afdeling styret af efterretningstjenesten er forbeholdt politiske og religiøse fanger. Her bruger man systematisk isolation, lange forhør og psykisk pres.

! Hvid tortur – når sindet, ikke kroppen skades

Hvid tortur er en form for psykisk tortur, som ikke efterlader fysiske mærker, men nedbryder menneskets psyke. Metoden er særligt udbredt mod politiske og religiøse fanger.

Typiske elementer i hvid tortur er:

- ▶ langvarig isolation i små celler
- ▶ konstant kunstigt lys eller totalt mørke
- ▶ sanseberøvelse (ingen lyd, ingen bøger, ingen berøring eller kontakt).

Torturen kan give langvarige traumer i form af angst, hukommelsesproblemer, depression og PTSD.

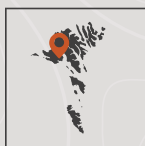
VÆR
MED

TUSIND TAK

til de over 40 kirker, som søndag efter pinse var en del af den "Den forfulgte kirkes søndag".

Fra Bornholm i øst til Skjern i vest, fra Aalborg i nord til Rødding i syd samt Færøerne i Nordatlanten blev der bedt for afghanske kristne.

Sæt allerede nu kryds **X** i kalenderen **den 23. maj 2027**.
Der forenes kirker landet over igen i bøn under "Den forfulgte kirkes søndag".

DEN FORFULGTE KIRKES SØNDAG - søndag d. 23 maj 2027

Tak,

I alt har flere end seks millioner kristne fået hjælp fra Open Doors i 2025.

for din store hjælp i 2025!
Du har gennem Open Doors været med til, at:

- 01** støtte og styrke den forfulgte kirke gennem dine bønner. Hverken fængselsdøre, landegrænser eller vrede mennesker kan stoppe vores bønner.
- 02** uddele bibler og kristne bøger til flere end 1.220.000 forfulgte kristne på deres eget sprog.
- 03** undervise flere end 3.782.086 kristne fra den forfulgte kirke – blandt andet i lederskab, discipelskab, traumeheling og håndtering af forfølgelse.
- 04** hjælpe flere end 451.300 forfulgte kristne med uddannelse, mikrolån til virksomhed samt andre former for socioøkonomisk bistand.
- 05** give flere end 352.580 forfulgte kristne et opmuntringsbesøg.
- 06** give flere end 356.700 forfulgte kristne juridisk eller anden hjælp til at forsvare deres rettigheder.
- 07** sætte forfulgte kristne på dagsordenen hos politikere og meningsdannere i Danmark, EU, FN, Storbritannien, Holland, USA, Australien og mange, mange andre steder.

De trofaste få

Elias og hans familie var i kirke i Damaskus, da en terrorist trådte ind og detonerede en selvmordsbombe. Familiens medlemmer blev revet i stykker. Bogstaveligt talt. Men de er der stadig.

De er få, men de nægter at give op. Kristne i Syrien holder ud midt i intens forfølgelse.

Nu har de brug for din hjælp til at blive ved.

- ▶ For kun **250 kroner** kan du give traumebehandling til en forfulgt kristen
- ▶ For **400 kroner** kan du give to kristne undervisning i at overleve forfølgelse og hjælp til at holde ud
- ▶ For **800 kroner** kan du give 13 kristne en bibel.

Tak for dit bidrag;
det nytter!

01

MobilePay
60387

Skriv projekt "5051"
og giver-id eller din adresse,
hvis du ønsker skattefradrag

02

Bank
1551-3894622

Skriv projekt "5051"
som kommentar

03

Giro
brug koden

Ved brug af girokoden under
din adresse på folien går gaven
særligt til, hvor behovet er størst